

De nakomer

Maarten 't Hart

De nakomer

Roman

GROTE *letter*

Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam · Antwerpen

Copyright © 1996 Maarten 't Hart

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam. *No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam.*

Oorspronkelijke omslag: Nico Richter
Omslagontwerp grote letter editie: Kelvin Covalo

ISBN 978 90 295 7887 5 / NUR 301

www.arbeiderspers.nl

DEEL 1: Roemer

Neletta

Neletta Minderhout schoof het gordijn open en zag dat het die nacht gesneeuwd had. Jacob Minderhout ontwaakte, richtte zich langzaam op en vroeg: ‘Wat is er?’

‘Ik ben weer zo misselijk.’

‘Wat let je om je gezicht bij de nieuwe dokter te laten zien?’

‘Het is nog zo’n onderdeurtje. Als onze oude dokter er nog was, zou ik...’

‘Ja, maar die is nou eenmaal met pensioen, ga toch bij dat jonkie langs, ze róépen over hem.’

‘Kan wel zijn, maar ik... misschien moet ik me wel voor hem uitkleden.’

‘Waarom in vredesnaam?’

‘Omdat het iets in m’n buik is, allicht zal hij daarnaar willen kijken.’

Ze tuurde naar het maanlicht dat over de sneeuw op het Martinikerkhof viel. Kon ze maar braken, dan zou ze zich in ieder geval een poosje wat beter voelen.

Een paar uur later op die heldere winterdag stond ze tegen het aanrecht geleund. Ze greep naar haar onderbuik, ze kreunde even. Floer richtte zich ongerust op in haar mand en blafte. Neletta aaide haar over haar kop, richtte zich toen kortdaat op, deed haar mouwschort af en liep naar de voordeur. Haastig trok ze haar winterjas aan, en voor ze zich kon bedenken, stapte ze onder de Gardepoort door. Daarna betrad ze de licht besneeuwde straten. Af en toe glijdend en na enkele meters al opgemonterd door de tintelfrisse lucht en het zon-

licht dat de sneeuw een lichtblauwe glans verleende, leek zij, zoals zij daar liep, allerm minst een vrouw van middelbare leeftijd. Ze had er altijd opvallend jong uitgezien. Wellicht was dat ook de reden geweest waarom Jacob, toch vele jaren jonger dan zij, ruim een jaar nadat zij weduwe was geworden zomaar midden in de Gardepoort voor haar op de knieën was gezonken en haar had gevraagd: ‘Wil je mijn vrouw worden?’

‘Sta eerst maar eens op,’ had ze gezegd.

‘Pas als je ja hebt geantwoord.’

‘Dan kun je lang blijven zitten.’

‘Is dat je definitieve antwoord?’

‘Dat kan ik pas geven als je overeind bent gekomen.’

‘Nee, ik blijf hier op mijn knieën zitten tot je ja hebt gezegd.’

‘Dank je feestelijk. Weet je wat ze bij ons in Drenthe vroeger zeiden? Wie ja zegt, moet tweemaal geven.’

Ze was weggelopen om een boodschap te doen in de Turfstraat. Toen ze terugkeerde, zag ze hem staan. Zodra hij haar ontwaarde, knielde hij weer haastig, alsof hij een gebed wilde doen. Ze had altijd al geweten dat Jacob Minderhout een beetje eigenaardig was. Wie wist dat niet in Groningen? Toen ze de dood van haar man kwam aangeven, had hij haar als dienstdoende gemeenteambtenaar te woord gestaan. Sindsdien had ze vaak zijn blik op haar voelen rusten, zomaar op het Martinikerkhof, of bij de joodse bakker in de Folkingestraat als ze daar ’s zondagsmorgens een warm galletje ging halen. En eenmaal langdurig bij de Spilsluizen, in de lichte, blauwe schemering van een winteravond. Als ze wilde hertrouwen, kon ze wel een slechtere keuze doen. Hij was im-